Přílohy

Příloha č. 1: Hloubkový rozhovor s Matějem Stránským[1] (rozhovor)

Matěj Stránský spolupracuje s časopisem Respekt od roku 2001. Po změně formátu se stal stálým fotografem časopisu. V následujícím rozhovoru přibližuje práci fotografa v tomto týdeníku a současnou situaci fotografií v Respektu. Své odpovědi často doplňuje konkrétními příklady, které napomáhají k lepšímu pochopení jeho práce i k lepšímu pochopení reportážních fotografií v zpravodajských týdenících obecně.

Je fotografiím v Respektu podle vašeho názoru věnovaný dostatečný prostor?
Myslím, že Respekt není apriori obrazové médium, tím pádem fotky stojí na druhé koleji vůči textu. I když se to vyvíjí směrem k lepšímu ve prospěch fotek. Dává se jim větší prostor a dává se na ně větší důraz než dřív. Od změny formátu je Respekt navíc barevný časopis, má víc listů, dostane se do něj více fotek… Teď si na obrazovou stránku opravdu hledí.

Změnil se nějak přístup redakce od té doby?
Přístup redakce se mění postupně. Čím dál více se počítá s fotkou, jako se smysluplnou součástí. Samozřejmě funguje trochu rivalita mezi píšící částí redakce a fotící částí redakce, každý by chtěl mít více prostoru ve svůj prospěch, to je tak asi všude. Ale v zásadě to funguje dobře. Od změny formátu se v časopise objevily i nějaké čistě fotoreportáže – v tom smyslu, že vznikla fotoreportáž a k tomu se napsal krátký, jen vysvětlující text.

To byla například fotoreportáž o Kosovu?
První bylo to Kosovo[2], pak fotil Milan Jaroš romské osady a já jsem byl teď[3] fotit v Maďarsku. To jsou zatím jenom tři případy, kdy to bylo takhle jakoby naopak…

[1] Rozhovor s Matějem Stránským byl veden v prosinci 2008.
[2] Fotoreportáž o Kosovu, jejímž autorem byl Tomki Němec.
[3] Na podzim roku 2008.

Jeli jste to tam nejdřív nafotografovat a pak vznikl text, nebo jste tam jeli s autorem článku dohromady?

To bylo různé. Na Slovensku byli Milan Jaroš s Mirkou Čopjakovou, která psala text, společně. Ale od začátku bylo dané: bude to fotoreportáž a k tomu bude krátký text. Nebylo to tak, jako když se dělá velké téma – to se píše text a k němu se dělají fotky.

A na velká témata jezdíte v zásadě dohromady?

Někdy jedeme dohromady a někdy ne. Někdy tam jede fotograf sám, až dodatečně, ale to není podstatné. Podstatné je, jak si definuješ, co má vzniknout.

To si definujete s autorem textu? Jak ovlivňuje fotograf to, co má vzniknout?

Na fotografovi to není vůbec. Záleží na tom, kdo s čím přijde. Když přijde redaktor a řekne, že bude psát téma o hackerech, tak bude psát o hackerech. Bude to standardní téma, které v Respektu pravidelně vychází. To znamená velký článek s pěti, šesti, sedmi fotkami. Takhle to definuje a takhle to bude.

Nebo přijde Tomki Němec a řekne, že nafotí reportáž o Kosovu. Že to bude fotoreportáž a k tomu bude jenom krátký text. Mluví se o tom na poradě, šéfredaktor nebo zástupce šéfredaktora řekne, jestli se to udělá. Všechny tři případy[4] vznikly tak, že fotograf sám ze své iniciativy přišel a zeptal se.

Když děláte fotky k nějakému tématu, řekne vám konkrétně redaktor, který článek píše, co by si k tomu představoval za fotky?

Ne, většinou je to tak, že do skladby obrázků, do toho, co se bude fotit, píšící část redakce moc nemluví. Nebo jenom výjimečně. Tohle rozhoduje obrazový redaktor a fotograf. Ale v Respektu funguje diskuse, takže se všechno probírá i s píšícím redaktorem. Ten řekne obrazové redaktorce, že píše článek o hackerech a že zítra jede za nějakým klukem, který bude vystupovat v jeho článku. Obrazová redaktorka pověří fotografa, aby tam jel.

[4] Fotoreportáže v Kosovu, na Slovensku a v Maďarsku.

Takže práce obrazového redaktora je, aby určoval, co kdo bude fotografovat…

Ona a fotoprodukční. Vymýšlejí, co se bude fotit a co z udělaných fotek nakonec půjde do tisku. Ten zbytek redakce – jako je šéfredaktor a ostatní píšící – se na to chodí dívat a komentují to… Co je a není důležité, co by bylo lepší… Hranice, kdo co rozhoduje, nejsou přísně dané.

Vybírá obrazová redaktorka, koho konkrétně na reportáž vyšle?

To ano, ale to je otázka spíš takové logistiky. Například když se fotí něco k zeleným, tak to většinou fotí Tomki Němec, protože je fotí dlouhodobě a zná je. Ale není to tak, že by fotky z ekonomické krize fotil vždy jenom jeden fotograf.

Dělá se harmonogram na celý týden a rozhodí se, kdo kam pojede – je to víceméně náhodné.

Kolik fotografií na takové reportáži pořídíte?

To se nedá říct. Ale většinou víš, že to bude například hlavní článek na „Česku“. To znamená tři, čtyři stránky. Na ty se dostane tři, čtyři, maximálně pět fotek. Vyfotíš jich třeba 120, ale víš, že máš udělat nějaké tři, aby byly použitelné.

Změnilo se v tomhle ohledu fotografování od té doby, kdy se začaly používat digitální fotoaparáty?

To určitě, to je jasné. Člověk zapomene prst na spoušti a jede. Ale to není nic zajímavého, to je technologická změna…

Takže reportážní fotografie se tím nezměnily?

Určitě ne.

Z fotografií, které se pořídí, vybírá ty, které půjdou do tisku, obrazová redaktorka?

To vybírá obrazová redaktorka, a když na to má člověk energii nebo když má prostor, tak se do toho snaží promluvit. Je to věc diskuse, ale teoreticky to dělá obrazová redaktorka, která dostane text, přečte si ho, podívá se, co k tomu má za fotky…

Jak moc zná fotograf text dopředu?

Moc ho nezná, protože většinou fotíš v době, kdy text ještě není hotový. Fotíš paralelně s tím, kdy text vzniká. Většinou jedeš na místo s redaktorem a bavíte se o tom. Takže sice neznáš text, ale víš, o čem bude, jak se to plánuje a co by tam asi mělo být. Redaktor ti řekne, kdo tam bude vystupovat a jak je kdo důležitý…

Jak dlouhou dobu máte na nafotografování takové reportáže, jako byla ta o Maďarsku?

To je taky různé. Záleží na tom, kolik vám na to dají prostoru. Maďarsko vzniklo ze tří akcí, takže jsem tam byl dohromady třikrát. Dohromady to byly asi tři dny. Maďarsko bylo ještě trochu jiné v tom, že to byla reportáž z události – demonstrace byla od dvou do tří a konec. Kdežto osady na Slovensku, které fotil Milan, tam jsou pořád. Přijedeš a můžeš tam strávit hodinu, můžeš tam strávit týden. Redakce je v tomhle docela velkorysá. Nevím přesně, jak to chodí jinde, ale tady ti dovolí ten týden tam být. Samozřejmě to bylo také tím, že to bylo fototéma. Když jedeš vyfotit komunisty v Karlových Varech, tak fotíš, zatímco se tam s nimi baví redaktor.

Musí být těžké dělat fotografie bez zajímavého tématu…

To je to, o čem jsme se v Respektu x-krát bavili… V časopise je rubrika „z kraje“, jednostránkový článek s jednou fotkou o regionu. Typu: někde se staví supermarket, lidi to nechtějí. Ty k tomu máš něco vyfotit. Ale ten supermarket tam zatím nestojí, je tam pole. Jediné, co se k tomu dá udělat na místě, je, že na to pole vytáhneš starostu, který ukazuje, jak tam bude stát supermarket. To je strašná fotka. Už jsme si i všimli, že se to v téhle konkrétní rubrice často opakuje, tak si teď na to dáváme pozor.

Snažíme se to řešit i jinak. Například tam dáme ilustrační fotku. V Karlových Varech má stát supermarket a zatím tam není. Podobný problém řešili v Chebu před třemi lety a máme z toho fotku nového supermarketu. Pak je asi lepší vybrat tuhle fotku, s tím, že pod ní bude napsané: podobný problém řešili v Chebu před třemi lety…
Články, které jsou zase hodně abstraktní, například finanční krize nebo předsednictví EU, se těžko doprovází něčím efektivním. V těchto případech se občas snažíme, a to je na obrazové redaktorce, tam dávat také ilustrační fotky.

Obrazová redaktorka tedy i vyhledává fotky z různých agentur, které by se daly použít?

Nevím přesně, z jakých agentur čerpá, ale určitě má přístup k ČTK, Profimedia… V Respektu jsme čtyři fotografové, respektive tři, protože Tomki Němec a Karel Cudlín se střídají na poloviční úvazek. Přesto se mnoho věcí musí brát z Profimédií. Jsou fotky, které se vždy budou brát z agentur.

Stane se někdy fotografovi, že ačkoli snímky k tématu pořídí, obrazová redaktorka přesto vybere fotografie z agentury?

To se občas stává, ale stává se to všude. Důvody jsou různé. Tvoje fotka může být i dobrá, ale redaktor, který píše článek, řekne, že by bylo lepší mít fotku něčeho jinýho, protože to, co máš ty, nevystihuje problém. Už není čas nafotit to znovu, tak se vybere fotka z agentury. To je součást práce – vyfotíš spoustu věcí, které nakonec zůstanou v archivu, nebo se nepoužijí.

Jak se fotograf na fotoreportáž připravuje?

Když jedeš fotit něco, co má být opravdu fotoreportáž, a ty víš, že fotky budou důležitější než text, tak se na to připravuješ. Co se týče konkrétně toho Maďarska – já tam občas jezdím, takže mám povědomí o tom, co jsou gardy, co dělají… Prohlížíš si různé články, zjistíš, kde se dějí jaké akce a co by bylo dobré v materiálu mít a pak tam jedeš. Připravuješ se jenom tak, že si utvoříš představu, co tam chceš mít, kam chceš jet, co tam chceš fotit. Ale to, co se tam bude dít, se nedá předvídat.

Co všechno očekávají v Respektu od fotoreportéra, že bude dělat?

To je všude asi stejné. Například se dělá článek o tom, že v karlovarském kraji tvoří sociální demokraté koalici s komunisty. Článek je o tom, jací komunisti tam jsou, co to je za lidi, kdo je ta žena, která se dostane do zastupitelstva. Od tebe se očekává, v tomhle konkrétním případě, kdy se nedá fotit nic jiného než lidi, že ty lidi s kterými se mluví, kteří v článku vystupují, vyfotíš v co nejvíce variantách. Vždy je nudné, když je na fotce jenom obličej. Proto se to snažíme vyfotit tak, aby na snímku bylo trochu víc situace a míň obličej.

Ale ona[5] má nudnou kancelář, tak ji vyfotíš spíš jako portrét. Tady šlo navíc o to, že tato komunistická radní nevypadala tak, jak si představuješ staré komunisty. Je relativně mladá, usměvavá, docela otevřená ženská. Až tě překvapí, že má dost drsné názory. Ale na první pohled působí příjemně a ty se ji snažíš vyfotit, aby na fotce příjemně i vypadala, aby to korespondovalo s tím, jak je popisovaná v textu.

Pak jdeš na tom samém místě vyfotit ty staré komunisty. Snažíš se dostat do snímku víc prostoru, aby bylo vidět, že tam mají nástěnku s napínáčkama – takový komunistický symbol, pijí turka, na hrnku je ÚV KSČ, mají tam fíkusy…

Od tebe se očekává, že přivezeš co nejzajímavější obrazový materiál, což je někdy více a někdy méně možné. Od fotografa se očekává co nejinvenčnější fotka.

V Respektu jsou i rubriky, které jsou vizuálně zajímavější. Například u rozhovoru, který má vždy velký portrét, závisí jen na tobě, jak to uděláš. I když vždycky to také nejde, protože máš někdy třeba jen deset minut na to, abys člověka vyfotil. A on se třeba nechce fotit.

A co potom?

Musíš ho vyfotit, i když na výsledku se to může podepsat. Ale celkově je rozhovor hodně volná rubrika, fotograf má volné ruce na to, jak ho pojme.

Fotografie se může publikovat vždy, i když portrétovaný člověk nechce, aby se publikovala?

Ne to ne, ale k rozhovoru fotky musí být.

Musí s tím tedy člověk souhlasit, aby jeho fotografie v tisku vyšla…

[5] Nová komunistická radní za karlovarský kraj.

Souhlasit musí, jinak ten rozhovor asi nevyjde. Nebo by se tam dala dát ilustrace od Reisenauera, ale to se myslím u rozhovoru ještě nestalo.
Ale když jedeš vyfotit například komunisty a oni řeknou, že na fotce nebudou, tak tam nebudou. Ty je nemůžeš nutit.

Takže v Respektu tak nějak platí, že když lidé nechtějí být na snímku, tak je nefotografujete…

Určitě. V Respektu byl například článek, v kterém byly dva příběhy nějakých žen, které měly nevyléčitelnou nemoc. Jedna byla na vozíčku a byla na tom psychicky docela špatně a nechtěla být na fotce – že s námi bude mluvit, ale nechce být vidět. Člověk si ale zase říká, že je škoda ji tam nemít. Snažíš se s ní o tom mluvit – že ji vyfotíš tak, aby nebyla poznat, nebo že bude na fotce malá, nebo tam bude zezadu...

Než dáte vaše fotografie obrazové redaktorce, předvybíráte je před tím sám?

Ano. Člověk nafotí strašná kvanta fotek. Předvybereš nějaké, které se líbí tobě, pošleš je obrazové redaktorce a ona vybere finální. V ideálním případě s ní nad finálním výběrem diskutuješ. Konkrétně u této reportáže z Janova[6] to je zhruba tak, že obrazové redaktorce pošleš 25 fotek a ona jich osm vybere. A uděláš jich tam okolo 500.

Kdo píše popisky k fotografiím?

To je různé. Někdy to dělá redaktor, který píše celý text, někdy to dělá editor, který text edituje, někdy to dělá vedoucí vydání, který má zodpovědnost za to, že bude všechno včas namístě. A když nejsou popisky u fotek, tak je tam zkrátka doplní. Rozhodně to nedělá fotograf.

Nevadí vám to?

Ne, mně to nevadí.

[6] Článek byl dlouhý čtyři strany.

Nepřipadá vám, že se popisky k fotografiím někdy nehodí? Nemáte s tím špatné zkušenosti?

To ne… Spíš mám někdy pocit, že by člověk vybral jinou fotku než obrazový redaktor. Ale to je i tím, že i když je Respekt týdeník, máme určitý časový tlak. Když se láme půlhodiny před uzávěrkou, není už možnost příliš selektovat.

Umístění obrázků na stránce dělají grafici?

To dělá art director nebo grafici ve spolupráci s obrazovou redaktorkou.

Sled obrázků?

To dělá art director ve spolupráci s obrazovou redaktorkou. Sedí spolu u počítače a ona mu řekne, jaké fotky by tam měly být, aby je tam zkusil poskládat. Chlapík jde směrem ven, tak by neměl být úplně na straně, neměly by být vedle sebe dvě fotky, které jsou domodra, kombinují se polocelky a celky, aby to nebylo do očí. Jde spíš o vizuální věci, než o chronologii …

Co se týče úpravy fotek – kdo je dělá?

To dělá fotograf a pak ještě takzvaný skenerista, což je technik, který fotku upravuje do barevného profilu. Má teoreticky vidět, jak bude fotka, kterou vidí na monitoru, vypadat v tisku. Doupravuje ji tak, aby v tisku vyšla dobře barevně. Což ani nepovažuju za úpravy, to je spíš obrazová korekce…

A co dělá fotograf?

Sníží kontrast, zvýší kontrast… Takové úplně základní technické úpravy.

Nějaké retuše nebo něco podobného neděláte?

Myslím, že se o tom nedá mluvit tak, jakože by se to vůbec dělo. To jsou detaily, které spadají pořád do kategorie základních technických úprav. Když někomu přistane moucha na nose, tak ji asi vyretušuješ.

Ořezáváte si fotky?

To je přesně to, co vytváří emoce… Fotograf má ze zásady rád, aby fotka byla v plném formátu, jak ji vyfotil. Udělal si nějakou kompozici a přijde mu, že je důležitá. To se pak tře s grafikem, s tím, kolik tam má prostoru. On zkrátka občas zasáhne a fotku ořízne. Fotka tím najednou neztratí 30 procent informace, ale není taková, jak jsem ji chtěl mít. Ale v Respektu se dělá pokud možno plný formát. Spíš v denících udělají z velké fotky nudli.

Vy jste v Respektu působil jako fotograf už v době, kdy byl ještě „novinový“?

Externě. Sám jsem si to napsal a nafotil. Respekt zaznamenal velký posun od té doby. Dřív tam byl článek a k němu jedna fotka…

Fotografie toho deníkového typu?

To ne, snaha o nějaký přesah, snaha vyfotit fotku zajímavě tam byla vždy. Nešlo jen o zaplácnutí místa.

Je pro současnou fotografii Respektu něco typického?

Myslím, že pro Respekt je specifické to, na rozdíl například od Týdne, že se o fotkách o něco víc přemýšlí. Do časopisu se dostanou fotky, které mají opravdu nějaký přesah. Nedáš tam tu první, která tě napadne, ale snažíš se, když si přečteš text, o tom přemýšlet. Snažíš se vybrat fotku, která bude trochu autonomní, která bude zajímavá i nezávisle na textu. Samozřejmě to nejde vždy, ale je to to, čím se Respekt odlišuje.
Navíc v Respektu funguje i taková poctivost. Kvůli fotce k jednomu krátkému článku jedeš klidně až do Lipníku nad Bečvou a věnuješ se tomu i celý den. V denících se to určitě nestává, nemají na to čas. V jiných týdenících se to, mám pocit, také děje míň, radši vezmou fotku na internetu. Tady se i za nejtrapnějším detailem jede až někam do Beskyd. To je pro Respekt také typické.

Příloha č. 2: Hloubkový rozhovor s Kateřinou Malou[7] (rozhovor)

Kateřina Malá je jakožto obrazová redaktorka časopisu nepostradatelnou součástí redakčního týmu. Právě ona rozhoduje o tom, které fotografie uvidí čtenáři v časopise a které zůstanou nepoužity. V následujícím rozhovoru přibližuje svou práci.

Od kdy pracujete v Respektu?

V únoru už to budou dva roky, takže od února 2007.

To znamená, že jste v časopise pracovala už před změnou formátu z novinového na časopisecký. Už předtím jste pracovala jako obrazová redaktorka?

Já jsem nastoupila před tou změnou jako fotoprodukce. Asi po roce pak odešel obrazový redaktor, tak jsem nastoupila na jeho pozici.

Takže obrazového redaktora měl Respekt už před změnou?

Měl, ale byl na to jenom jeden člověk. Respekt byly jenom noviny, stránek bylo míň, fotek nebylo tolik, nebyly barevné, takže i když práce bylo dost, tak to obstaral jeden člověk. Teď jsme tady dvě. Fotek je mnohem víc a jsou barevné.

Tím druhým je fotoprodukční. Co je jeho práce?

Zařizuje, co je potřeba… Dává dohromady koncepci, kdežto já spíš zpracovávám nebo vybírám fotky – jak ze zahraničních agentur, tak od našich fotografů – které pak budou v čísle. Hlavně ve spolupráci s grafikem nebo art directorem, aby to bylo graficky zajímavé, aby to odpovídalo textům a aby to bylo obrazově zajímavě poskládané.

Vaše práce konkrétně tedy spočívá v tom, že dostanete fotografie od fotografa…

Já dostanu fotky od fotografa a z nich pak vybírám. Když je to větší materiál, větší reportáž, tak je u toho i fotograf. Sestavíme spolu, jak by to mělo vypadat. Když se jedná o jednotlivé fotky, tak je vybírám většinou já. Podle toho, co je zajímavé v textu,

[7] Rozhovor s Kateřinou Malou byl veden v prosinci 2008.

aby to bylo zajímavé i obrazově. Jde samozřejmě o to, aby fotka byla co nejlepší, ale zároveň musí korespondovat s textem. Vybírají se i starší fotografie, když nemusí být popisné k textu a jsou zajímavé.

To pak vy vyhledáváte v archivech? V jednom čísle jsem viděla fotografii Matěje Stránského k finanční krizi, která neměla s tématem, kromě pocitu, který ve čtenáři vzbuzovala, nic společného…

To byl případ ilustrační autorské fotky. Snažíme se, aby tyto fotky byly hlavně od našich fotografů, a vyjadřují spíš náladu. Dávají se hlavně k různým analytickým článkům z Economistu. Je nudné tam dát jenom člověka, jak mluví. Takhle je to zajímavější pro nás i pro čtenáře – mít v časopise fotku, která i třeba symbolicky vyjadřuje, o čem se píše…

To kvůli takovýmto fotografiím procházíte všechny archivy?

Já vím, co naši fotografové fotí, a procházím archivy. Když se článek týká zahraničí, tak bereme fotky většinou z agentur.

S jakými agenturami pracujete?

Převážně Profimedia a Reuters. Víceméně se všemi, ale hlavně s Profimedia. Záleží na tom, kdo co má. Záleží na tom, aby to bylo co nejlepší.

Viděla jsem v časopise i pár vašich fotografií… Fotografujete, protože nemáte dostatek fotografů, nebo máte jiné důvody?

Posledně se to stalo, protože byl víkend a všichni fotografové měli nějakou práci, nebo byli pryč… Ale není to moje práce, i když jsem fotograf.

Občas se v Respektu objeví i fotografie, které nejsou ani od vás, ani z agentur, ani vašich fotografů…

Úplně výjimečně jsou to fotky autorů článků, to se stane, když někdo někam jede a nemá smysl, téma není fotogenický, je to záběr na jednu malou fotku. To je výjimečná věc. Jinak jsou tam fotky například divadel, ale to jsou propagační fotky z akcí… Není možné, aby fotografové stíhali všechno. Takže to funguje tak, že divadla mají nafocené své propagační materiály.

Vy vybíráte tedy fotografie, dáváte je dohromady v časopise, aby to vypadalo…

Nedělám jenom tohle, ono to není úplně striktně rozdělené mezi mě a kolegyni[8]. Její prioritou je zařizovat fotografování – kdo kam pojede, domluvit to s píšícíma, zařídit akreditace… Takové organizační věci. Ale občas se i střídáme…

Moje práce je i číst texty, vědět o čem to asi bude, dopředu přemýšlet o materiálech, které by byly fotograficky zajímavé. Finální práce je vybírat fotografie, poskládat je s grafikem, aby to bylo zajímavé. To je až ta konečná práce, která je u větších materiálů poměrně časově náročná.

Říkáte dopředu fotografům, jaké snímky byste si představovala?

Když je možnost, když materiály dopředu známe – aktuální věci jsou někdy ze dne na den, ale témata ne. Konzultuju i s píšícím, co je fotograficky zajímavé, co ne. Někdy se to připravuje i několik týdnů.

Máte nějaká kritéria, podle kterých vybíráte finální fotografie?

Respekt byl vždy postavený na klasické černobílé reportážní fotce. Teď jsou v Respektu i modernější styly, člověk se tomu nevyhne, protože v barvě se vše posouvá… Snažíme se udržet pozici reportážní fotky, aby byla fotka zajímavá, aby to nebyla fotka, kterou někdo vyfotí někde na ulici, aby měla něco navíc. Snažíme se, aby i texty měly něco navíc. Což není vždycky možné. Závisí to i na tématech. Když se píše o politicích nebo o starostech, to jsou témata, která nejsou opravdu fotogenická. S tím se nedá nic vymyslet. Ale když je prostor, tak je důležité, aby fotka byla apriori dobrá a zajímavá.

[8] Kolegyní je míněna fotoprodukční.

Z kolika fotografií musíte vybírat finální?

To je různé. Když je to jedna fotka k jednomu článku, fotograf udělá předvýběr a pošle okolo pěti fotek. Závisí to i na tom, co je na vedlejší stránce, aby se tam nesešly tři stejné nebo podobné fotky. Ale když jsou to tvůrčí materiály, fotograf pošle třeba 40 fotek a pak se z toho dává dohromady příběh.

Upravujete fotografie nějak? Je rozdíl mezi tím, co vám odevzdá fotograf a tím, co pak vidí lidé v časopise?

U portrétu, který je hodně autorský, a u autorského díla se vše nechává, jak to chce mít fotograf. Například Tomki Němec má hodně kontrastní portréty, což není tiskově správně, že černá je úplně černá… Ale je to autorský portrét – jak to fotograf připraví, tak to jde do tisku.

A oříznutí?

To se snažíme nedělat, i když někdy není zbytí.

Někdy má ale fotka předem danou velikost velikostí textu?

To jsou věčné boje – dlouhé texty a málo místa.

Připadá vám ale, že se fotografiím dává spíš čím dál více prostoru, ne?

Fotek je v časopise určitě víc, než tam bývalo. Respekt byl ale vždy spíš založený na textech a tak to i zůstane. Rozhodně nejsme fotografický časopis, ale určitě se prostor pro fotku zvětšuje a fotka v něm má své místo, patří k němu.

Když byl Respekt ještě v novinové podobě, spolupracovali fotografové pouze externě?

Byl tady, tuším, jeden stálý fotograf a pak pár externistů, jako byl Tomki Němec, Karel Cudlín. Teď tady máme fotografy tři – tedy ve skutečnosti čtyři, ale dva se střídají. A je to jen taktak.

Řekla byste, že je pro Respekt a jeho fotografie něco specifického?

Asi reportážní styl, což už není úplně celoplošně pokryté. A práce s ilustračními fotkami i staršími od našich autorů, hlavně od Karla Cudlína a Tomki Němce, kteří mají bohaté archivy. Snažíme se, aby fotka měla své místo. Aby to nebylo jen narychlo zapláclé místo fotkou z agentury.